

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

4:de årg.

Den 6 September 1903.

N:o 49

Återgiftande af text eller illustrationer ur HVAR 8 DAG utan särskild öfverenskommelse förbjudes.

INNEHÅLL: *Emil Hillberg* (med 11 porträtt). »Farväl, kära Stockholm!» (med 1 porträtt). *Unges flygande torped* (med 6 illustr.). *Flöjten*. För HVAR 8 DAG af E. Walter Hülphers. *Från det oroliga Macedonien* (med 1 illustr.). *Humbertprocessens sista dagar* (med 2 illustr.). *Hur spårvägsolyckor ske och hur förekomma dem* (med 7 illustr.). *Sveriges Allmänna Handelsförenings årsmöte* (med 1 illustr.). *Hans Nysom* † (med 1 porträtt). *Presidenten Loubets moder* (med 1 illustr.). *Det nordiska posttjänstemännamötet* (med 3 illustr.). *K. F. U. M-konferensen i Göteborg* (med 1 illustr.). *Den franska undsättningsexpeditionen för Norden-skjöld* (med 4 illustr.). *Veckans porträttgalleri* (med 16 porträtt). *Skyttefester* (med 6 illustr.). *Från scenen* (med 1 porträtt). *Hur svensk gästfrihet tolkas på ryska* (med 1 illustr.).

BONNIERS TRYCKERI AKTIEBLAG. GÖTEBORG. 1903.

HVAR 8 DAG.

Foto. Jonason, Göteborg

EMIL HILLBERG.

Klodd: Kem. A.-B. Bengt Sjöfversparre, Skilm-Gbg.

EMIL HILLBERG.

Det har sagts om Lars Hjortsberg, att »han var i de flesta afseenden den ypperste skådespelare Sverige ägt. Utom den egentliga tragedien, för hvilken han icke var rätt passande och hvori han ej heller försökte sig mer än en gång, fanns ingen dramatisk konst, i hvilken han ej firade de mest lysande triumfer.»

Männe icke ungefär detsamma kan sägas om Emil Hillberg, hvilken i just dessa dagar går att fira sitt trettioårs-julieum som skådespelare — han debuterade nämligen i början af år 1873 som Benvolio i »Romeo och Julia» på Dramatiska teatern och som Herved Bosson i »Bröllopet på Ulfåsa» på K. teatern — och måste han icke betraktas som den, hvilken förmått upptaga Hjortsbergs mantel? Blott med den skillnad, att Hillberg mycket väl lämpar sig för »den egentliga tragedien», medan hans skaplynne däremot icke är gjordt för farsen.

Vi hafva efter Lars Hjortsberg haft åtskilliga sceniska artister, som nått högt, mycket högt, hvar och en på sitt område. Edvard Swartz lär ju i sina roller ha varit nobel, ridderlig, storstilad och djup som få och kunde tolka både veka naturer och skurkaktiga sådana, men för humor måste han ha varit rent främmande. Knut Almlöf, denne utmärkte artist, som äfven ett yngre släkte bevarar i minnet, var ju däremot en utomordentlig humorist,

men naturligtvis omöjlig för stora tragiska roller med hjältenatur.

De sceniska artister, som förmå lika väl tolka det allvarligt storslagna som det, jag skulle vilja säga allvarligt löjeväckande, lika väl kunna röra sig i den historiska dräkten som i frack och nattrock, äro få, mycket få. Men Emil Hillberg är en af dem, han är en verkligt stor skådespelare.

Ty liksom en verkligt stor författare förmår han gifva uttryck åt allt hvad som kan röra sig i en människosjäl, af högt och lågt, af godt och ondt, af rörande och skräckinjagande. En Snoilsky har ju kunnat lika lefvande teckna svenska historiska bilder, som han innerligt tolkat naturen eller skarpsinnigt klargjort förhållanden om det moderna lifvet — en Strindberg är ju både drömmare och fantast, verklighetsskildrare och satiriker. Låtom oss minnas, att det också finnes sceniska artister, hvilka ha samma underbara förmåga att intränga i allt mänskligt och lefvande framsälla det för oss. Och att en skådespelare förmår detta är nästan mera märkvärdigt, än att en skriftställare kan göra det. Ty den senare har tusen bilder att röra sig med, under det att den förre endast har sig själf att dana en bild af, måste på ett handgripligt sätt omskapa sig själf.

* * *

DOKTOR KLAUS
PROSPER BLOCK

JAGO
HERTIG DE SEPTMONTS

GREFVE GYLLENSKÖLD
I STULEN LYCKA

THIELE
DON ANTONIO

DON EMANUEL
SAMSTHANAKA

EMIL HILLBERG har, som bekant, varit mindre stabil af sig; han har i allmänhet icke länge kvarstannat på en och samma scen. Efter sina debuter år 1873 — han hade dessförinnan 1870 tagit studentexamen och sedan legat i Uppsala — spelade han hos Vilh. Åhman i Göteborg och vid Svenska teatern i Helsingfors. Hösten 1878 tog han engagement vid Nya teatern i Stockholm, där han genast väckte stort uppseende som hertig de Septmonts i »Främlingen». Följande spelår var han fäst vid K. teatern, där han då bland annat spelade Jago i »Othello» och Krogstad i »Ett dockhem», och nästa år var han själf teaterdirektör i Göteborg. Men våren 1881 uppträdde Hillberg åter i Stockholm, på Nya teatern, där han bland annat skapade Macbeth, grosshandlar Worm i »På hemvägen», Doktor Klaus, Gus:af Banér, Othello, Gerdt bokpräntare.

Från hösten 1882 spelade Hillberg omväxlande hos Frans Hedberg i Göteborg — han kreerade där d:r Stockmann i »En folkets fiende», i hvilken roll han nu skall jublera å Svenska teatern —, hos Lindmarkska sällskapet i Kristiania och Helsingfors. Hösten 1884 återvände han till Nya teatern och stannade där i två år. Han uppträdde under denna tid som Repholt i »Ett besök», Brand med flera roller. Därefter spelade han 1886—97 på Dramatiska teatern — Tartuffe, gamle Kampe i »Det nya systemet», Ulrik Brendel i »Rosmersholm», Don Manuel i »Galeotto», Petruchio i »Så tuktas en argbigga», grefve Gyllensköld i »Moln», Scari i »Stulen lycka», grefve Rudenfält i »Skandalen i natt», Thiele i »Af fri vilja», Don Antonio i »En kritikers debut», o. s. v. Hillberg tog därefter engagement hos Ranft, från hvilken tid jag endast erinrar om hans bisp Nicolas i »Kungsämnena», fadern i »Famijen Jensen», gamle kung Gösta i Strindbergs »Gustaf Vasa»... Härom året försökte sig Hillberg, som bekant, på ett eget teaterföretag i landsorten, hvilket dock icke slog väl ut — de egenskaper, som krävas af en teaterledare, har han nog icke; därtill är han för artistiskt obetänksam — och sedan han i föl hållit några uppläsningar, skall han nu åter spela på Svenska teatern.

Våra porträtt af Emil Hillberg i en hel del af hans roller, tyvärr har han på de senaste åren icke mera låtit fotografera sig, visa tillfullo, huru han förstår att omskapa sin yttre person. Tänker man sig, att han på ett lika förträffligt sätt, genom minspel, belysande smådrag o. s. v., kan tolka det inre, själfva karaktären, är det tydligt, att prestationerna icke sällan äro ypperliga. Ett fel har anmärkts mot Hillberg: en viss benägenhet för att tala in i munnen. Det är sant, att han stundom icke varit tillräckligt tydlig i sitt tal, men han har i karaktärsteckningen ofta varit så psykologiskt öfverlägsen, att man i främsta rummet måste taga detta i betraktande.

O. R.

»FARVÄL, KÄRA STOCKHOLM!»

Cléo de Mérode har efter en lysande sejour i Stockholm lämnat hufvudstaden för att besöka andra platser i vårt land. Dessförinnan önskade hon låta fotografera sig, hvilket denna tidnings korrespondent i hufvudstaden ombesörjde och hvars resultat vår vakra bild visar. Jämte en autografi af hennes hand, uttryckande en hälsning till Stockholm.

*Je gardrai un
souvenir d'ici
de tes charmant
souvenir de ta jolie
ville de
Stockholm. Cléo de Mérode
24 Mars 1895*

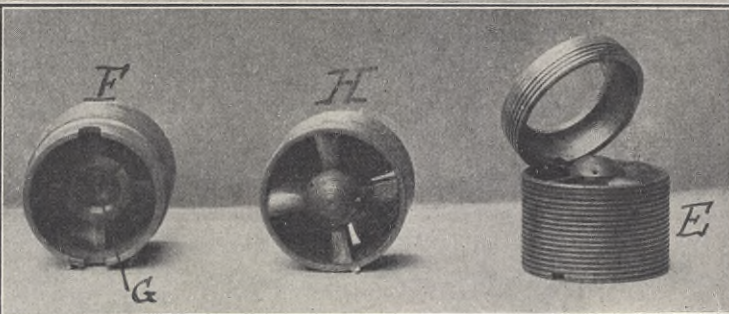
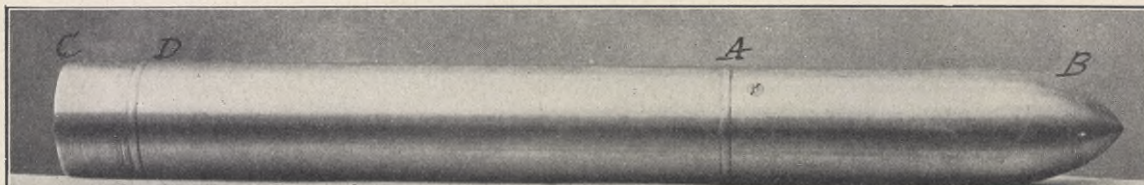
Foto. Lamm, Stockholm.

Étiché: Benoit Silfverparre.

CLÉO DE MÉRODE'S AFSKED.

UNGES FLYGANDE TORPED.

EN SVENSK UPPFINNING.

UNGES TORPED: Sprängkammaren

Med major Unge's flygande torped företogs sprängningsförsök den 20 och 21 aug. på en holme, omkring 1 mil norr om Vaxholm. Hvarje sprängkammare (af martinstål) väjde omkring 100 kg. och innehöll 53 kg. vått bomullskrut. Effekten af torpedens nedslag var storartad. På ända till 30 meters afstand afslogas träd, och marken rundt omkring betäcktes med löf och kvistar, hvilka afsletos genom lufttrycket. Uren bredvidliggande bergvägg utsletos stora klippstycken.

Den här afbildade sprängkammaren (stående) till en 30 cm. torped är en af de vid nämnda tillfälle sprängda. En torped af denna dimension håller en längd af 2,4 meter och torde kunna tillryggalägga en distans af 8-10,000 meter, medan en 10 cmtrs torped går ca 5,000 meter.

Den öfversta bilden visar en fullständig 10 cm. torped. A-B är sprängkammaren, som innesluter sprängladdningen, hvilken åstadkommer effekten, D-A rummet för satsen som antänd drifver fram torpeden genom luften, C-D turbinläget, E är själfva turbinen, som har plats i turbinläget för att gifva torpeden rotation under sin flygt. F turbinen bakifrån med sin elektriska tändare G. H är turbinen sedd framifrån.

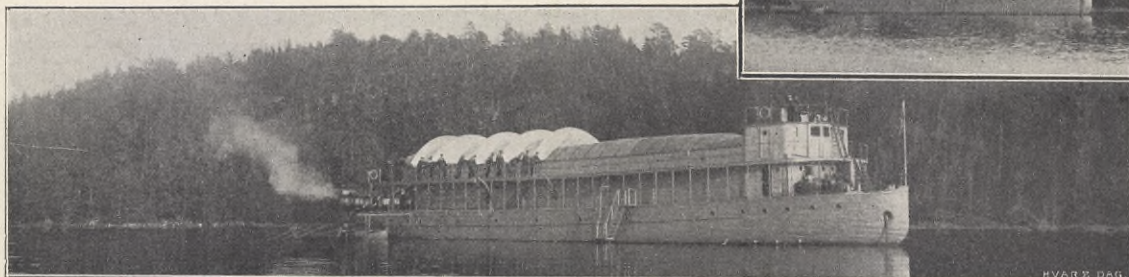
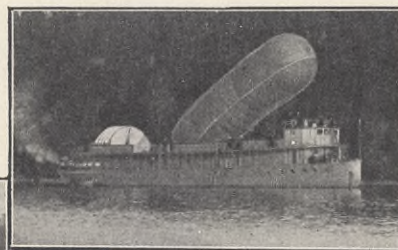
Torpedens sprängladdning detonerar vid anslag mot fast föremål eller om den slår ned i vatten 2-6 meter under ytan i ändamål att i eventuell närhet af ett fiendtligt fartyg under dess pansar spränga hål i fartygets botten.

* * *

Vi meddela jämväl ett porträtt af uppfinnaren af detta modernaste krigsredskap, *Majoren i armén, f. d. Kaptenen vid Generalstaben WILHELM UNGE.*

Major Unge är jämväl uppfinnare till den sedan 1892 till krigsbruk vid svenska och norska artillerierna införda afståndsmätaren eller telemetern.

DET NYA
BALLONG-
FARTYGET.

Amatörfoto.

BALLONGEN NEDSÄNKES I FARTYGET SAMT ÖFVERDRAGES MED SKYDDSTÄLT.

FLÖJTEN.

För HVAR 8 DAG af E. Walter Hülphers.

Erik Hultin var extra ordinarie i postverket.

Egentligen hade han velat vandra sin väg fram ur tiden på en annan bana, ty han var född i närheten af en dragonkasärn och hade sen barna-åren en afgjord smak för hästar. Då han gick i öfre sjätte och hade kommit in i lämpliga volontärsåldern, gick han en dag fram till sin far och sade:

»Far, jag hade tänkt bedja dig att få bli soldat!»

Gamle Hultin såg på sin son och rynkade ögonbrynen:

»Hvar tänker du ta' pänningarne till det?»

Erik stammade något förlägen.

»Nej, min själ», bullrade fadern, »jag offerar en skilling på att du skall få den högfärden i kroppen. Och för rästen är allt hvad militärer heter bara ett lysande elände.»

Därmed basta!

Erik Hultin tog studentexamen och stod för andra gången inför sin far.

»Nå, hvad vill du bli?» frågade fadern.

»Jag vet inte», stammade Erik.

»Vet du inte, pojke!» for gamle Hultin ut. »Hvar för tror du att jag bekostat din dyrbara skolgång under alla dessa år? Tror du det var meningen att jag skulle försörja dig till dina döddagar, hvasa?»

»Nej, men... Far får bestämma.»

»Skall jag bestämma, det var då själfva tusan! Har du ingen ryggrad pojke!»

»Jag bad far en gång att få bli dragon, men jag fick inte.»

»Ja, och det af tusan tunnor till skäl. Du ska' en gång komma och tacka mig.»

Sonen stod tiganed inför sin far.

»Nåja, eftersom du öfverlämnar åt mig att bestämma, ska' jag göra det. Du ska bli jurist, det har jag varit, och jag har födt mig på det. Har du någonting emot det, hvasa?»

»Nej, far!»

Erik Hultin for till Uppsala för att bli jurist. Han låg där i tre år, han låg där i fem. På våren det sjätte stod han åter inför sin far, som nu blifvit mera lågmält än förra gången.

»Det går inte far, jag kan inte!»

»Hvarför kan du inte?»

»Jag vill inte!»

»Du vill inte? Vid många milliarder...»

»Svär inte, far, nu lönar det inte mera», afbröt Erik i bestämd ton. »Jag bad er en gång om att få bli hvad jag ville, men jag fick inte för er. Ni bestämde sedan att jag skulle bli jurist och jag gick för att pröfva på att bli det, därför att allsammans var mig tämligen likgiltigt, men jag kom snart underfund med att det var vedervärdigt. Jag vill inte, jag kan inte.»

Gamle Hultin brusade upp:

»Det vore själfva tusan, att du inte ska' sen jag kostat på dig så mycket.»

»Efter som ni svär ska' jag säga er, att det ger jag fan.»

»Hur tänker du då ställa?» frågade fadern stilla.

»Jag går in vid posten.»

Erik Hultin gick in vid posten, och fadern dog, efterlämnande en anspråkslös förmögenhet. Eriks första göra efter faderns begrafning var att skaffa sin en häst, på den red han in i dragonkasärnen, där han snart fick fullt upp af goda vänner, dels på grund af sitt glada, hurtiga sätt, dels på grund af att han hade godt om pänningar att låna ut till höger och vänster utan att besvära med förfrågningar om borgensförbindelser, knappast egenhändiga namnteckningar.

Under tre år gick allt luftigt undan. Under den tiden gick arvet all världens väg, och Erik Hultin var kroppsligen bruten af ett gifftett af en af dessa råttor, som nattetid smyga omkring äfven i landsortsstädernas gränder.

Han sålde sin kära häst och skildes ifrån honom med en blick som då man går från en kär vän för att dö, låg en tid vid en kurort, till hvilket han måste upplåna pänningar, utskrefs som obotlig, sökte transport och kom in vid reseposten.

Lönen var mer än knapp. Få och små behof hade han numera, men det ena med det andra gjorde, att hans tillgångar inte räckte till, så att han måste låna. Skulden ökades.

Hvarför gick han ej till sina forna vänner, af hvilka flera kommit på framskjutna poster i samhället? Helt säkert fanns det någon bland dem som var skyldig honom något sedan glansen dag. Kanske hade han gjort det och känt sig sårad af något i ursakten, nog sårad för att ej vilja upprepa sin begäran, som dock var ett rättmätigt kraf, kanske inte. Ty Erik Hultin var under sitt timida yttre med de stora, bedjande ögonen, numer nästan lika en hunds, ett stolt hjärta, som gjorde honom finkänsligt om ända till sjuklighet.

En dag kom kraschen.

En del fordringsägare äro inte alltid ömhjertade. Råa och brutala sådana finnas allt för ofta. Hultin blef utan nåd och förskoning försatt i konkurs, allt togs ifrån honom, och för att riktigt sätta kronan på verket satte man honom under förmyndare, d. v. s. lyfte den lilla lön han för ett alltid samvetsgrannt och troget arbete hade att få af kungl. postverket. En liten, orimligt liten del blef honom tillmätt för det dagliga brödet.

Hvad han led under många år! Kanske var hans sjukdom honom en hjälp i att bära detta lidande, ty det decimerade hans kraf på lifvet. Han höjde sig under det tåligt och stilla, klagade aldrig, men hans blick blef allt mera sorgsen och klar, allt efter som umbärandena förvärrade hans sjukdom. Det kroppsliga lidandet var heller ej det bästa.

»Jag står snart inte ut längre vid reseposten», brukade han säga. »Men jag trifs inte med någonting annat. Den skakande postkupén och träden, som hastigt skymta förbi, då jag ser ut genom fönstret, påminna mig alltid om hästen. Hä, hä, ja, ja!»

Hans hopp var att om ett par år — om han lefde — bli ordinarie. Då skulle han kunna taga sig en tids ledighet och sköta om sig litet. Och då skulle han vara utan skuld, skulden som så länge sugit hans blod och varit hans ständiga mara.

Erik Hultin inflikade ofta på sista tiden i sitt tal, »om jag lefver». Detta om jag lefver», blef liksom en stående refräng och hans ögon sade att han menade mer med det än en vanlig fras. En gång visade han för en vän ett ordensmärke, en dufva i rött band, och kom denne vän nästan att gråta genom det resignerade sätt hvarpå han tillade:

»Ser du, jag skall alltid få en bra begrafning genom att jag tillhör den här orden.»

Ett år gick.

En dag kom han upp till sin vän strålande glad, det riktigt tindrade i hans bruna ögon.

»Du, kom med nu! Det skall bli skönt att få en todde. I dag är det jag som bjuder!»

»Käre Erik, har du fått något arf.»

»Bättre än så, du!» Han hade fått slokhatten på örat och stod och vred upp mustascherna med

en hållning som minde om dragonen från forna dar. »Vi gå upp på mitt rum, du, så ska' jag visa dig nånting!»

De gingo upp till honom. Vännen såg sig omkring, men kunde inte finna någonting annat än den vanliga sängen, stolen, bordet och komoden samt färgtrycken, som tillhörde hans värdinna.

»Vänta!»

Han gick bort till klädskalet, där en kostym utslitna kläder hängde, lutade sig ned och tog fram en gammal hattask, som han leende som en triumfator bar bort till bordet framför fönstret.

»Vänta bara!»

»Är du ordinarie?»

Han stod ett ögonblick funderande, men så ljusnade hans blick. Han tog fram en bundt papper.

»Bättre än så! Det här är papperen på min sista skuld!»

»Åh, herre Gud, Erik! Är det sannt?»

»Sannt! Jo, och det så att jag kan tro det själf knappt! Nu är jag gamle Erik Hultin igen.»

»Åh, Gud, så glad jag är!»

»Än jag då!» Han skakade papperen. »Nu ska' de här förbannade papperen brännas.»

Han ringde. Städerskan undrade hvad som stod på efter expeditörn frös. Han vände bladen bland lågorna, såg efter att inte en enda lapp undgick kolningen. Och medan han ännu var sysselsatt därmed yttrade han triumferande:

»Pängarne fick jag tillbaka af en som var skyldig mig och som kom ihåg mig, då han kunde betala. Ja, ser du det var en präktig pojke, styf.»

»Hur mycket fick du?»

»Sex hundra kronor. Det räckte till hyran med. Men nu har jag inte mer än till en toddy, men den ska' vi ha. Det ska' kännas skönt.»

De togo rockarna på och stodo färdiga att gå, då Erik plötsligt vacklade och med ett svagt stönande sjönk ner på sängkanten. Det förra, undergifna, sorgbundna kom åter fram i hans ögon, ansiktet såg tårdt och affallet ut.

»Kära bror, du får ursäktas, men jag tror inte det kan bli i kväll.»

»Vill du jag skall gå efter en läkare åt dig?»

»Nej, han kan ingenting göra. Jag måste bara sköta mej, ser du. Jag ska ta mig ledigt nästa år, om jag lever.»

»Nu ska' du lägga dig. Och du säger ifrån bara om det är någonting du behöfver.»

»Jag ska' lägga mig. Men du får inte gå ifrån mig i kväll, jag känner mig så besynnerlig.»

Han började långsamt kläda af sig och vännen ville hjälpa honom.

»Åh nej, jag reder mig nog själf... Du får inte bli rädd för att jag har en litet trasig skjorta. De andra äro på tvätten, ser du!»

»Så kröp han i säng och låg en stund stilla. Vännen stod ängslig vid hans bädd och såg på honom. Om en stund sade han:

»Vill du inte, att vi ska' dricka toddy hemma? Vi kunna värma vatten på brasan.»

»Inte i kväll, Erk, i morgon, då du är bättre.»

»Nej, det skulle vara så skönt. Jag ville få bjuda dig på en toddy, du har alltid betalat för mig, då vi varit ute.»

Vännen gick fram till honom och tog hans hand som om han velat säga någonting. Men han häjdade sig, då han mötte hans blick, så lycklig och dock så bönfallande och skygg för afslag.

»Gärna Erik! Jag skall gå och skaffa ingredienser.»

»Du hittar pängarna i vänstra västfickan.»

Han gick och tog dem där.

»Vill du göra mig en tjänst innan du går. Gif mig bleckpipan som ligger där på skrifbordet.»

Det var en bleckpipa, en leksaksflöjt.

»Ser du, jag kan blåsa flöjt. Och jag hade en flöjt förut, men jag pantsatte den, annars hade de väl tagit den också ifrån mig.»

»Fin?»

»Styf! Näst hästen har jag aldrig varit så glad i någonting som i den flöjten. Så måste jag skaffa mig den här bleckpipan, den ger ändå ljud, om det också inte är så vackert. Jag skall blåsa medan du är borta.»

»Och du gick inte och löste ut den nu, då du hade pengar?»

»Det räckte ju inte. Annars hade jag inte kunnat betala hyran, vet jag.»

»Hvad har du pantsatt den för då?»

»Tjugufem kronor, men nu är det Gud ske lof bara tio kvar. Snart så...»

Vännen gick och återkom med toddyvirket och började ställa det i ordning.

»Hvad har du i det där långa paketet, som du lagt på stolen?»

»Lofvar du att inte bli ond om jag talar om det?»

»Ond? Hvarför det?»

»Du kunde kanske bli det.»

»Nej, inte på dig!»

»På heder och ära?»

Vännen skylde paketet för honom medan han öppnade det genom att vända ryggen till. Då han gick fram till honom höll han något bakom ryggen.

»Jo, ser du Erik, jag har så många gånger hört talas om att du var styf på flöjt och jag visste om den där historien med bleckpipan. Nu skulle jag så gärna vilja höra dig blåsa på en riktig flöjt...»

Hultin reste sig häftigt i bädden och hans blick blef mörk:

»Hvad menar du?»

»Jo, jag tycker det är sådan högtidsdag i dag, och du bjuder på toddy. Då tycker jag också du kunde göra mig den tjänsten att blåsa en bit för mig och så hämtade jag en flöjt i förbifarten.»

Han räckte hastigt fram den.

»Men det här är ju min flöjt!»

»Ja, kära bror, det är den enda flöjt som du riktigt kan blåsa på. Och i kväll ville jag ha riktig musik.»

Hultin såg länge på vännen, så vände han sig mot väggen och grät sakt.

Vännen satte sig hos honom och lade tyst sin hand på hans skuldra. Då blef han stilla, vände sig och grep vännens hand.

»Du, på dig kan ingen vara ond.»

De tryckte hvarandras händer.

»Kära bror, du måste ursäkta mig, men i kväll orkar jag inte blåsa.»

»Det skall du inte heller. Och ingen toddy skall du ha heller! Men jag ville gärna ha en, får jag inte ta en ändå?»

Och han gjorde den färdig och drack den i botten, och Hultin låg lyckligt leende och såg på. Flöjten lade han tätt intill sig.

Som om det varit hans älskarinna.

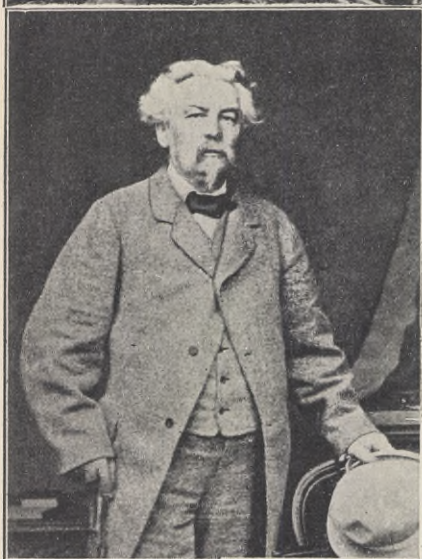
FRÅN DET OROLIGA MACEDONIEN.

ETT INSURGENTLÄGER.

Efter fotografi.

Den på det storpolitiska programmet stående "Balkanfrågan" är för tillfället i ett läge som väl nästan skall tvinga fram en lösning, hur denna än skall utfalla. Insurgenternas ledare är Boris Sara'off, understödd af Gruyeff (macedoniernas Garibaldi), Toshoff och Losantoff, tvänne f. d. skollärare. Sara'off har militär bildning då han i 5 år varit Bulgarisk officer. Han varnade förgäfvat Orient-banorna för de explosioner som också följde. Sara'off reser nu rundt landet och uppbädar folk kring sina fanor och lär underteckna mandat som "Boris, konung af Macedonien".

REGNIER.

Denna svindelaffär, som i åratals hållit den civiliserade världen i spändt intresse, har, som redan meddelats, funnit sin afslutning.

Det afslöjande »la grande Thérèse» lofvat göra och som emotsågs med ofantligt intresse — visade sig vara en mystifikation. Den *mr Regnier* hon syftar på var iublandad i affären Metz som medlare mellan Bismarck och Bazaine och rymde från Frankrike. Vi ha lyckats skaffa ett porträtt af den mystiske mannen.

Efter fotografi.

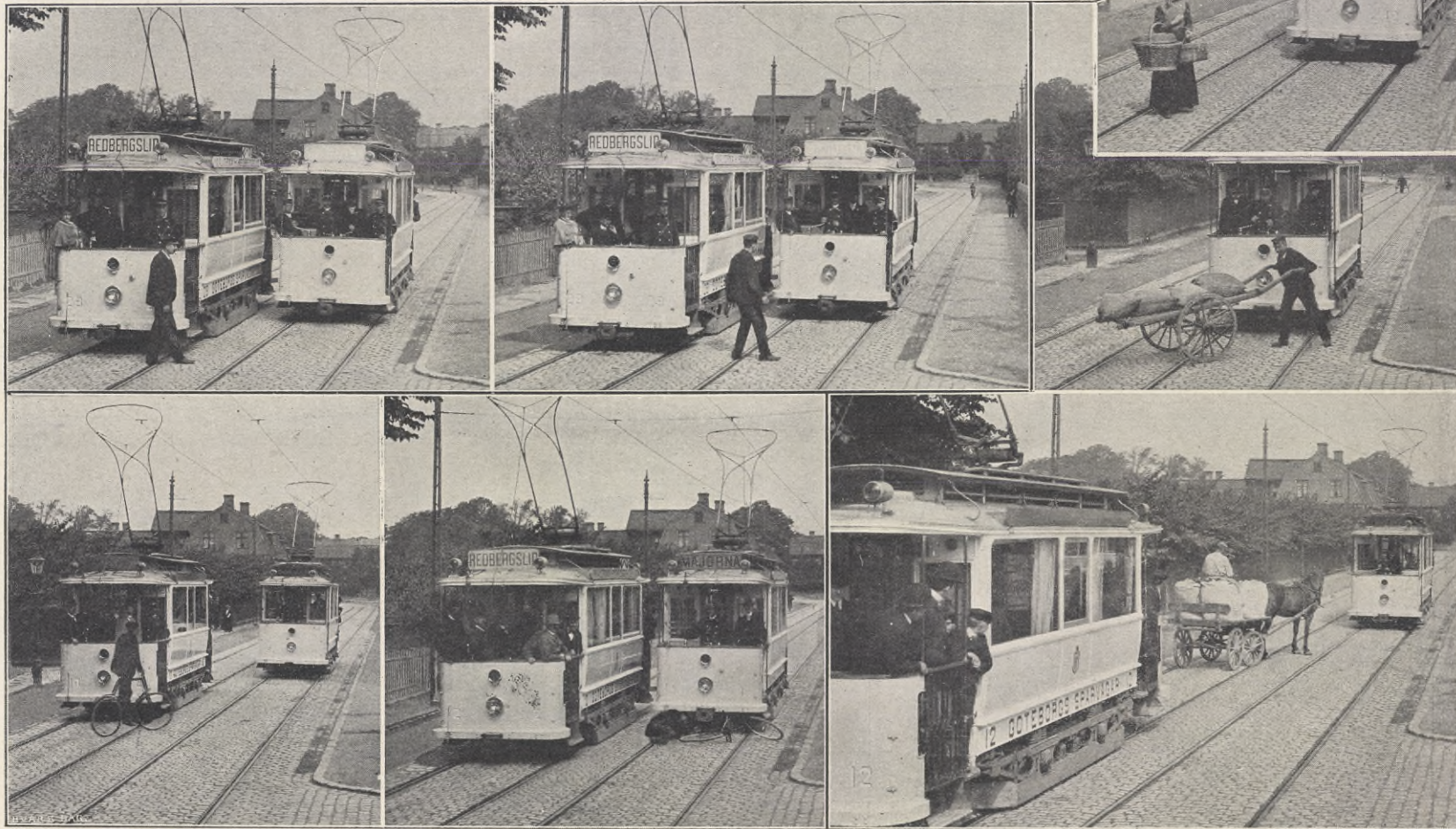
FRÅN HUMBERTPROCESSENS SISTA DAGAR:
Labori håller sitt försvarstal för Madame Humbert.

Kliché: Bengt Stoffersparre

HUR SPÅRVÄGSOLYCKOR SKE OCH HUR FÖREKOMMA DEM.

Göteborg och Helsingborg äga elektriska spårvägar, Stockholm får inom kort sina färdiga. I de förstnämnda städerna ha redan ett flertal olyckor skett. Måhända skulle olyckan i något enstaka fall kunnat få en mindre våldig utgång därest vagnföraren ögonblickligen haft sinnesnärvaro att tillämpa alla åtgärder. Men därmed må nu förhålla sig hur som helst, säkert är, att därest de förolyckade iakttagit någon försiktighet, skulle olyckorna ej ha skett. Föreskrifter för allmänheten offentliggöras, men de kanske ej studeras så noga och om så sker minnes man ej deras innehåll. HVAR 8 DAG har därför till allmänhetens tjänst och med tillmötesgående från Göteborgs Spårvägars sida velat i bild visa hur olyckor kunna uppstå — och kanske skola dessa bilder mana till försiktighet. Se noga på hvarje fall och man skall finna att *olyckor kunna undvikas* därest man minnes:

PASSERA EJ SPÅRET OMEDELBART EFTER EN VAGN!
CYKLA ALDRIG TÄTT EFTER GÅENDE VAGN!
Som en allmän och lättfattlig regel skulle man kunna använda:

GÅ EJ I SPÅRVÄGSSPÅREN!

KÖR HÄLST VID SIDAN AF SPÅRET!

KÖR UR SPÅRET I TID!

SE UPP FÖR SPÅRVAGNARNA!

HVAR 8 DAGS fotograf 4 Sthlm.

Klubb: Kem. A.-B. Bengt Sjöfverparre Sthlm.—Gbg.

STYRELSELEDAMÖTER I SVERIGES ALLMÄNNA HANDELSFÖRENING.

HANS NYSOM, †

Sveriges Allmänna Handelsförening hade den 25 och 26 aug. årsmöte i Sthlm i Industri- och Handelsmuseet vid Regeringsgatan under ordf-skap af konsul Frick från Malmö. Många viktiga frågor rörande handeln behandlades under de båda dagarne. Valen utföll på följande sätt: Till ledamöter i styrelsen för två år valdes: hrr Ekdahl, Södertälje, Wahlin, Sthlm, Rosén, Söderhamn, Ramstedt, Sthlm, Öhman j:or, Sthlm, Grahn, Ume, Olson, Östersund, Syberg, Sthlm, Pettersson, Sthlm, Lamm, Sthlm, Sylvander, Strömstad, Levin och Söderberg, Sthlm. Nya styrelseledamöter till 1904 blefvo: hrr Ljunggren, Kristianstad, och Lundström, Sthlm. I styrelsen kvarstående ledamöter valda till årsmötet 1904 äro: hrr Frick, Malmö, Rettig, Gefle, Melin, Göteborg, Gedda, Göteborg, Lennmalm, Malmköping, Nilson, Linköping, Axelson, Sthlm, Östlund, Enköping, Engwall, Gefle, och Wallström, Uddevalla. Suppleanter till 1905 blefvo: hrr Wessén, Sundsvall, Lagerqvist, Sthlm, Nordsten, Motala, Lundberg, Sthlm, och Lundmark, Ume. Suppleanter till 1904 blefvo: hrr Frick, Malmö, Gustafsson, Sthlm, Sylvan, Helsingborg, och Moberg, Sthlm. Till revisorer omvaldes hrr Borglund, Johansson och Söderholm. Äfven revisorssuppleanterna omvaldes. Vår grupp återgifver porträtt af, från vänster räknadt: *Främst:* hrr Engwall, Wahlin, Ramstedt, Axelson, Levin, Ljunggren; *Andra raden:* hrr Pettersson, Lennmalm, Söderberg, Moberg, Sylvander, Rosén; *Stående:* hrr Gedda, Sundström, Syberg, Ekdahl, Olson, Grahn och Nordström.

PRESIDENTEN LOUBETS MODER.

Generaldirektören för Norska Statsbanorna, förra statsrådet *Hans Nysom*, afled den 28 augusti efter en tids sjuklighet. Artilleriofficer 1866 öfvergick N. 1876 till kanalväsendet, blef 1891 medlem af första Steenska ministären samt satt 1894 och 1897 i Stortinget. 1898 ingick N. i den nya Steenska ministären och utnämnde; 1900 till Generaldirektör för statsbanorna.

Presidenten Loubet utgår som bekant från ett enkelt landthem. Hans moder, en 90-årig kvinna, bor ännu på sin lilla landtgård som hon själf sköter och som ligger i närheten af det slott presidenten nyligen köpt. Vår bild visar presidenten (i halmhatten) och hans moder, den senare i samtal med sin andre son, dr Auguste Loubet, samt general Graffet.

HVAR 8 DAGS

Klubb: Bengt Sjöfverparre.

DET NORDISKA POSTTJÄNSTEMANNAMÖTET.

HVAR 8 DAGS fotograf i Sthlm.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Silfversparre, Sthlm.—Gbg.

NORDISKA POSTTJÄNSTEMANNAMÖTET: Mötets öppnande i Nya Posthusets stora hall.

Det nordiska posttjänstemannamötet tog den 27 augusti sin början och fortsatte under de närmaste dagarna. Ordf. blef generalpostdirektör Krusenstjerna. Atskilliga föredrag höllas, och liflig diskussion ägde rum. Huru mötet tedde sig vid öppnandet i stora hallen i nya posthuset kunna vi här i bild visa.

Vi meddela vidare några bilder från den i samband med postmötet öppnade postala utställningen, där särskildt hrr filatelister måste ha erfart en stor njutning. Den exponerade

frimärkssamlingen, hvar, hufvudstämman tillhörde postverket själf, var nämligen i alla afseenden ovanligt fullständig och intressant. Man såg där ytterst sällsynta märken, feltryck och falsifikat. Hvad som på utställningen kunde intressera litet hvar var ett litet postkontor från 1830-talet, hvilket såg helt hemtrefligt ut. Som motsats härtill hade man anordnat ett fullt modernt postkontor, där expeditionen hölls i gång. På gården utställdes gama postvagnar m. m. och gifva vi äfven en bild häraf.

Foto. Thorncliff, Stockholm.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Silfversparre Sthlm.—Gbg.

NORDISKA POSTTJÄNSTEMANNAMÖTET: Utställningen af postfordon från äldre och nyare tid. Den lilla öppna båten är en farkost som befordrat post från Finland öfver Grisslehamn. Äfven en modern Fältpost-expeditionsvagn synes.

Foto. Thornellf, Stockholm.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Silfversparre Sthlm.—Gbg.

NORDISKA POSTTJÄNSTEMANNAMÖTET: Ett postkontor från 1830-talet.

K. F. U. M-KONFERENSEN I GÖTEBORG.

Foto. Rinman, Göteborg.

Kliché: Kem. A. B. Bengt Silfversparre Sthlm.—Gbg.

UTFÄRDEN TILL STYSÖ.

I dessa dagar har Förbundet mellan Sveriges Kristliga Föreningar af Unge Män afhållit konferens i Göteborg under mycket stor tillslutning. Bland de närvarande böra främst nämnas det svenska K. F. U. M.-förbundets ordförande, Prins Bernadotte jämte Prinsessa. Förhandlingarne voro synnerligen omväxlande hvarjämte förekommo uppvisningar i gymnastik och i sjukvård. Vi kunna tyvärr ej återgifva alla de fotografier vi ha till disposition utan ha måst inskränka oss till en grupp tagen vid utfärden till Stysö Hafsbad. Längst fram igenkänns Prinsen och Prinsessan Bernadotte.

DEN FRANSKA UNDSÄTTNINGSEXPEDITIONEN FÖR NORDENSKJÖLD.

Korrespondens och fotografier för HVAR 8 DAG, den 22 Aug.

Samma dag som den svenska undsättningsexpeditionen för Nordenskjöld lämnade Sverige styrde den franska sydpolsexpeditionens fartyg »Le Français» ut ur Bassin du Commerce i Havre för att gå okända öden till mötes. En rasande storm tycktes vilja gifva polarfararne en förkänning af hvad som väntade dem. En liten bogserbåt släpade »Le Français» ut till hafs, under det en talrik människomassa från kajen ihärdigt vinkade »Lykke paa Rejsen».

Men plötsligt såg man fartyget vända och styra kurs mot sin kort förut lämnade förtöjningsplats samt därtill sänka sin flagg på half stång. Det var med ej ringa bestörtning man såg denna manöver. Hvad kunde hafva hänt? Då »Le Français» lade till vid kajen, fick man veta, att bogseringstrossens fäste ombord på »Le Français» sprungit, på stället dödat en matros och anställt en ej obetydlig skada, hvilken måste repareras, innan man kunde tänka på att fortsätta. På grund häraf kunde »Le Français» först i dag, d. v. s. en vecka senare än beräknadt var, lämna Havre.

Som bekant är det den franska sydpolsexpeditionens närmaste mål att söka undsätta Nordenskjöld och hans kamrater. Då jag antog, att det helt säkert skulle intressera HVAR 8 DAG'S läsare att få höra något närmare om denna expedition, dess chef och dess fartyg, for jag i förra veckan till Havre för att taga »Le Français» närmare i ögonsikte och, om möjligt, träffa expeditionens chef, dr Charcot. Oaktadt det var dagen före den tillämnade affärden, fann dr Charcot likväl tid att personligen föra mig på en

»LE FRANÇAIS».

Kliché: Bengt Silfverparre.

med något djupt och allvarligt i sitt väsen, som erinrar om nordbon. Han saknar totalt fransmannens anlag för stora ord och uttrycker sig ytterst modest om sin expedition. Han är son till den berömda läkaren Charcot och har redan skapat sig ett eget namn som attaché vid Pasteurinstitutet, men utöfvar dock ej någon praktik. Hans håg har nämligen allt för mycket legat åt resor och han behärskas helt och hållet af sin passion för sjön. Med sin lustjakt har han företagit tvänne färder till Spetsbergen.

Charcot tillhör för öfrigt en af den republikanska noblessens mest inflytelserika familjer, han är svåger till Waldeck-Rousseau och gift med Jeanne Victor-Hugo, den af skalden af-gudade sondottern, för hvilken han skref sin »Konsten att vara farfar».

Charcots närmaste man är kapten A. de Gerlache, den bekante chefen för den belgiska sydpolsexpeditionen med »Belgica». Då ju Charcot aldrig deltagit i och ännu mindre ledt någon polar-expedition, gifver Gerlaches namn expeditionen en pondus, som den i annat fall ej skulle kunnat på-räkna. Charcots öfriga följeslagare äro dr F. Bonnier, föreståndare för laboratoriet i Sorbonne, dr Ch. Perez, professor vid naturvetenskapliga fakulteten i Bordeaux, kaptenen i flottan Matha och löjtnanten i flottan Rey. För öfrigt utgöres expeditionen af en ingenjör samt besättningens elfva män.

Dr Charcot fungerar, förutom som befälhafvare ombord på »Le Français», som expeditionens läkare och bakteriolog, Gerlache som dess oceanograf, Bonnier som zoolog, Perez som geolog och Matha som astronom och hydrograf. Rey representerar jordmagne-

DR CHARCOT.

Kliché: Bengt Silfverparre.

blixttur rundt fartyget och samtidigt gifva mig besked rörande sina planer.

Men låtom oss först presentera expeditionens medlemmar. Chefen, dr Jean Charcot, är en lång, ståtlig person med skarpt markerade, sydländska drag, men

ismen och den atmosfära elektriciteten.

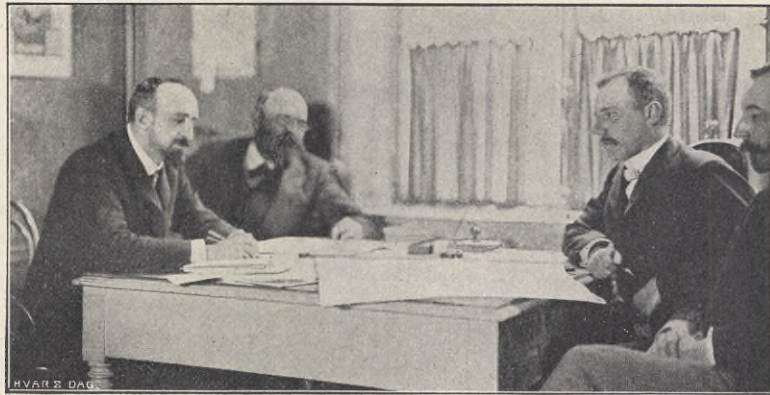
Redan innan jag satt min fot ombord på »Le Français», förvånades jag öfver fartygets litenhet. Det mäter nämligen blott 36 meter i längd. Liten men naggande god, försäkrade mig mr Gautier, fartygets konstruktör, som jag äfven träffade ombord.

Mr Gautier är, i förbigående nämndt, en af Frankrikes mest berömde skeppsbyggare. Från hans varf hafva ej mindre än öfver 500 fartyg utgått och af dessa hafva endast tvänne gått i kvaf, såsom mr Gautier med berättigad stolthet själf berättade mig.

»Le Français» mäter omkring 300 tons och 7 meter i bredd, gör 10¹/₂ knop, är byggd af ek och naturligtvis så solidt som möjligt. Fartygets sidor t. ex. mäta ej mindre än 33 centimeter i tjocklek under vattenlinien och dessutom försedda med kopparbeläggning. De böra alltså med framgång kunna motstå isbergens tryck. Fartyget är tackladt som tremastad skonert, men äger äfven en maskin på 250 hästkrafter. För att inbespara så mycket som möjligt af bränslet, ämnar man på utresan hufvudsakligen begagna sig af seglen. Propellern kan hissas upp på däck genom en ränna, och undviker man härigenom det motstånd, som den i annat fall under segling skulle utöfva.

Fartyget kostar, den vetenskapliga utrustningen oberäknad, öfver 125,000 kr. Franska vetenskapsakademien, geografiska sällskapet i Paris och ett par andra vetenskapliga samfund hafva tecknat bidrag, men i allmänhet rätt obetydliga sådana, för täckandet af expeditionens utgifter.

Ursprungligen hade dr Charcot planlagt en expedition till de norra polartrakterna. Detta företag syntes emellertid ej kunna förverkligas på grund af den ringa uppmuntran, det röntes af de dock så

Dr Charcot Dr Bonnier

Kapten Gylden Kapten Gerlache

rika vetenskapliga institutionerna. De väntade men uteblifna underrättelserna från den Nordenskjöldska expeditionen kommo då dr Charcot att rikta sina tankar på Sydpolen. Han lyckades intressera tidningen *Le Matin* för sina planer att lämna undsättning åt Antarctic. *Le Matin* igångsatte bland sina prenumeranter en subskription, som tills dato inbrakt öfver 60,000 kr., hufvudsakligen i mindre summor. För att egga subskriptionslusten kom tidningen på den utmärkta idén att till alla dem, som tecknade minst 2 francs, utlofva ett från världens sydligaste poststation, Punta-Arenas, afsändt vykort med fotografi af expeditionens medlemmar. Till dem, som bidrogo med minst 100 francs, utlofvades efter expeditionens hemkomst ett album med i sydpols-trakterna tagna fotografier.

Expeditionen styr kosan först till Madeira, därifrån till Buenos Ayres och så till Punta-Arenas, där man kommer att komplettera sitt kolförråd och inlasta ett för öfvervintringen afsedt lätt flyttbart hus, mottaga och afsända expeditionens sista post samt expediera de tusentals vykortet till *Matins* prenumeranter. Sedan går färden så direkt som möjligt till Grahams Land, där Nordenskjöld förmodas befinna sig.

Dr Charcot är fast öfvertygad om att han skall blifva i tillfälle att påträffa den svenske upptäcktsresanden. Lyckas han häri, ämnar man uppsöka den svenska undsättningsexpeditionen eller ock transportera Nordenskjöld och hans kamrater till bebodda nejder. Därefter återvänder emellertid »Le Français» till polartrakterna. Dr Charcot ämnar stanna här omkring två år — »Le Français» har lifsmedel ombord för 28 månader — och hoppas framtränga så långt som möjligt mot Alexander I:s Land. Expeditionens fartyg ämnar man ej låta öfvervintra i isarne. Det kommer vid vinterns början i mars månad att återvända till Sydamerika och stannar där till december, då det åter styr kosan mot polarregionerna. På sommaren 1905 torde man därför hafva förhoppning om att få återse dr Charcot.

*

För att åvägabringa bästa möjliga samarbete mellan den franska och den svenska undsättningsexpeditionen besökte den senares chef, kapten Olof Gylden, i förra månaden Paris för att sammanträffa med dr Charcot. Det var vid detta möte, som det fotografi togs, hvilket visar oss de båda polarfararne med dr Charcots närmaste män sittande kring en polarkarta, på hvilken man utprickat eventuella mötesplatser.

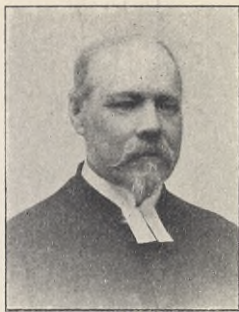

FRANSKA UNDSÄTTNINGSEXPEDITIONEN FOR NORDENSKJÖLD:
Besättningen å »Le Français».

VECKANS PORTRÄTTGALLERI.

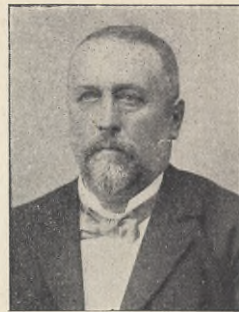
JOHN FOSSER,
verkst. direktör för Aktiebolaget
Gripen, Norrköping, fyllde den
24 aug. 60 år.

K. G. HOLMQVIST,
kyrkoherde i Årsunda sedan 1895,
fyllde den 17 aug. 60 år.

GUSTAF LETTSTRÖM,
Stockholm, f. d. bankdirektör i
Stockholms Ensk. Bank, fyllde
den 25 aug. 60 år.

C. E. LINDQUIST,
föreståndare för Vernamo pri-
vata elementarläroverk, fyllde
den 27 aug. 55 år.

O. L. M. SCHENSTRÖM,
häradsh. i Västmanlands norra
domsaga, stadsfullm. i Västerås,
framst. kommunalman, fyllde den
25 aug. 60 år.

TURE MALMGREN,
hufvudredaktör för tidningen Bo-
husläningen, Uddevalla, hvilken
tidn. nyl. firade 25-års-jubileum.

A. H. GÖRANSSON,
bruksägare, sedan 1868 medlem af
Sandvikens järnverks A.-B.'s sty-
relse, fyllde 60 år den 26 aug.

A. R. THALÉN,
akademifogde i Uppsala, stads-
fullmäktig och framst. kommu-
nalman, fyllde den 24 aug. 55 år.

ÅKE FOGELBERG,
mångårig skollärare i Sösdala,
municipalstyrelsens ordf., spar-
bankssekr. m. m., fyllde den 19
aug. 50 år.

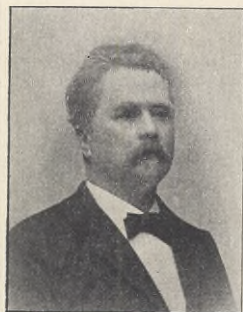
I. FERNSTRÖM,
apotekare i Nora, fyllde den 29
aug. 50 år. Inneh. af Pro Patrias
guldmedalj, samt Patriotiska säll-
skapets guldmedalj.

A. L. VOGEL,
bankdirektör och stadsfogde, Kö-
ping, fyllde den 25 aug. 50 år.

AUG. LUNDIN,
red. för Enköpingsposten, stads-
fullmäktig, framst. kommunal-
man, fyllde den 18 aug. 50 år.

† **C. J. BOSTRÖM,**
stadsläkare i Sölvesborg sedan
1876, stadsfullm., o. v. ordf. i häl-
sovårdsnämnden, afled den 21 aug.
61 år gammal.

† **P. F. HJERTQVIST,**
lokomotivf. i 38 år, omkom nyl.
genom drunkning. Innehade
guldmedaljen för nit och redighet
i rikets tjänst.

† **CH. V. BERGLUND,**
grosshandlare, afled i Stockholm
den 19 aug. Född 1855.

† **C. J. OHLSSON,**
Svenska typograförbundets ord-
förande, afled i Stockholm den
15 aug., 39 år gammal.

SKYTTEFESTER.

Vinter och sommar, höst och vår, i stad och by, öfver hela landet hållas skyttefester till fromma för den allt starkare vordna skytterörelsen. — Och vi ha i möjligaste mån tillmötesgått alla önskingar om att »få in» bilder från dessa fester. — Vi tillåto oss dock i våras förklara att vi nödgas blifva något mindre tillmötesgående i berörda afseende, därest fotografierna icke för framtiden erbjöde något nytt i bazarväg. Så har icke blifvit fallet och vi måste snart sälla oss till den andra sidan, från hvilken allt ifrigare röster höjas mot dessa bilder, som icke synas vara af intresse utom själftva festplatsen. Nu

kunde kanske HVAR 8 DAG nöja sig med att utan vidare utläggningar starkt inskränka — om icke helt och hållet utesluta — de ganska intetsägande bazarbilderna. Men just en »utläggning» ligger oss om hjärtat och vi vilja icke underlåta att lägga in ett ord i saken. Det kan i hvarje fall ej skada att få den dryftad.

Gagna då verkligen dessa bazarfester den sak de skola tjäna? Därtill kan man nog säga både ja och nej. Ty utan tvifvel har genom dem en hel del pänningar kommit skyttesaken till godo — men hvem kan påstå att icke samma belopp kunnat in-

ÖREBRO

TRANÅS

SALTSJÖ-

BADEN

NYA

VARFVET

KUNGS-

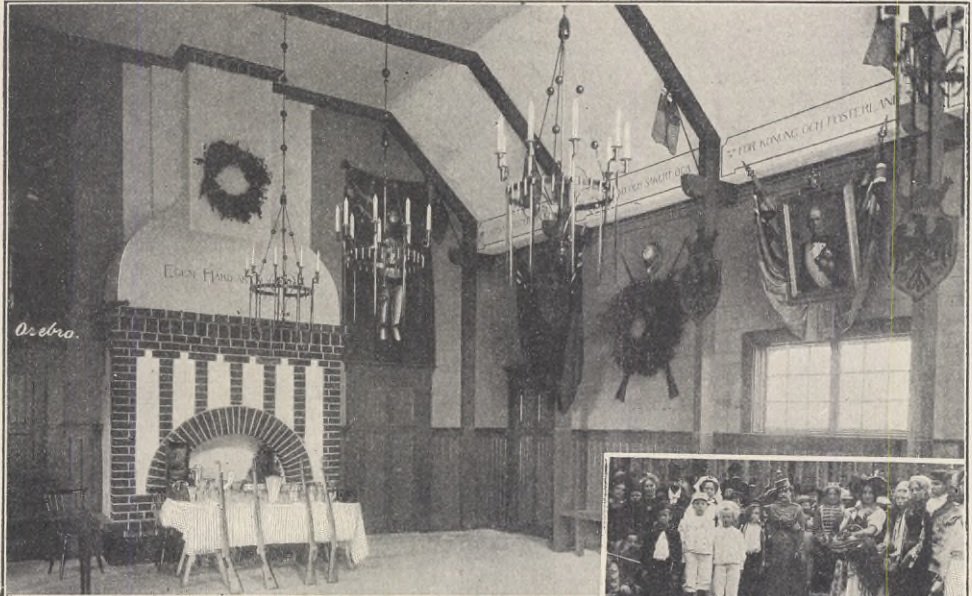
ÖR

CIM-

BRIS-

HAMN

HUR VI SAMLA VAPEN TILL FOSTERLANDETS VÄRN.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Sjöfersparre Stilm.—Öbg.

strömma utan den stora apparaten. Och på samma gång vi främst vända oss mot själfva tanken — att med stöj samla medel till de vapen med hvilka hus och hem skola försvaras — vilja vi söka påvisa äfven den praktiskt-ekonomiska sidan af saken — dock utan att framlägga siffror; sådana vore för-rästen lika obehöfliga som svåranskafliga. Hvar och en kan dock tänka sig — och många ha en påtvingad och ovälkommen erfarenhet om — att dräkter för enskilda, liksom lokaldekorationer för allmänheten draga dryga pänningar, sannolikt mera än hvad som blir öfver till själfva skyttesaken.

Låter det då ej tänka sig att man skulle föredraga att gifva en del af de inbesparade toalettkostnaderna som entré till ett samkväm, hvilket med dylika relativt höga inträdesafgifter (frivilliga eller bestämde) skulle lämna högre nettobelopp än en skyttebazar. Därvid heror dock mycket på arten af dessa samkväm; och så visst som ungdom och glädje höra samman, böra de också vara förenade vid skyttesamkväm. Och vill ungdomen dansa, så låt den dansa — mot intet sådant bör man — utan att gå för långt — kunna anmärka; men mot lyx och bjäfs vid dessa tillfällen har man fog att anmärka — på skyttefester må glädje men också enkelhet råda.

Ett förslag: Gör enkla samkväm, där såväl unga som äldre kunna tillbringa några timmar af förströelse, hvar och en på sitt sätt; anordningarna skola vara genomgående enkla i alla afseenden men bjuda på underhållande moment. Vis å vis toaletter böra dessa vara verkligt enkla men stil- och smakfulla. Och hur vore det att vid en täflan låta den dam som är på samma gång enklast och smakfullast klädd priskrönas?! Hur gärna skulle icke HVAR 8 DAG visa porträtt af dessa pristagarinnor!

* * *

Som sagdt — detta endast ett inlägg i en fråga af en viss »omfattning» — af stort intresse vore höra hvad allmänheten säger i saken.

FRÅN SCENEN.

Fröken SVEA ÅHMAN. *Kliché: Bengt Silfversparre.*

Fröken Svea Åhman, en brorsdotter till den för en äldre generation bekante framlidne teaterdirektören Wilhelm Åhman, ämnar i september gifva uppläsningssaftnar med början i Göteborg. Fröken Åhman har efter att ha genomgått Dramatiska teaterns elevskola under tre år varit fäst vid Svenska teatern i Helsingfors och sedan studerat vid konservatoriet i Dresden. I fjol företog hon med god framgång en föredrags-turné i Norge med Tor Hedbergs dramatiska dikt »Gerhard Grim». Nu ämnar hon hufvudsakligen uppläsa Mæterlincks bekanta symbolistiska drama »Pelleas och Melisande» i en af henne själf verkställd tolkning.

HUR SVENSK GÄSTFRIHET TOLKAS PÅ RYSKA.

Amatörfoto.

RYSKA SKOLFARTYGET »GENERALADMIRAL» UTANFÖR KARLSKRONA.

Kliché: Bengt Silfversparre.

Vi meddela en fotografi af den ryske örlogsman som nyligen legat vid Karlskrona i och för en mindre reparation, och hvars befäl begagnade tiden till att bese omgifningarna. Af vissa i prässen offentliggjorda omständigheter framgår emellertid otvetydigt att här mindre gällt beundran för svensk naturskönhet än att låta skol-skeppet begagna svensk befästningskonst som åskådningmateriel! Det hela blef dock mera en lektion för oss än för de ryska intresserade — och är det att hoppas att den varit alla vederbörande till gagn. Bäst om vi finge vara helt och hållet — gäst-fria vis å vis den sortens besök!